

[Landbrugsministeren]

har lagt til grund ved udarbejdelsen af spareforslagene. I stedet for at fremme omstruktureringen henimod effektive bedrifter, der kan producere til de lavest mulige omkostninger, ønsker Kommissionen således, at den fælles landbrugspolitik skal til at varetage hensyn, der burde varetages af social- og regionalpolitikken. Det vil medføre, at der fastholdes en ineffektiv og kostbar produktionsstruktur.

Med hensyn til de konkrete spareforslag vil jeg kort omtale mælkesektoren.

Kommissionen foreslår, at der ud over den generelle medansvarsafgift, som pr. 1. april 1980 forventes at ville andrage 1½ pct. af indikativprisen på mælk, indføres en supplerende afgift, den såkaldte superafgift, der skal anvendes til at finansiere stigningen i produktionen af mælk. Denne supplerende afgift skal pålægges de mejerier, der i 1980 indvejer mere mælk end referenceproduktionen, som sættes til 99 pct. af indvejningen i 1979. Den måde, superafgiften vil virke på, indebærer i virkeligheden en meget stærk tendens i retning af produktionskvotering, som vi fra dansk side vil vende os imod.

Regeringen mener derfor, at besparelser af samme størrelsesorden kan opnås på andre og bedre måder, f. eks. ved en afgift på salg til intervention eller ved en yderligere forhøjelse af den generelle medansvarsafgift.

Sammenfattende kan det siges, at forhandlingerne om sparepakken bliver besværlige, og at de ikke bliver lettere ved at indgå i prisforhandlingerne. På den anden side er det nødvendigt at drage priserne ind, idet prispolitikken er det vigtigste instrument for styringen af produktionen og udviklingen i forbruget. Regeringen finder det derfor nødvendigt, at der også i de kommende år føres en forsigtig prispolitik.

I forbindelse med diskussionen om sparepakken og udviklingen i EFs udgifter og indtægter vil jeg gerne nævne den britiske kritik af det engelske bidrag til budgettet.

Som nævnt af udenrigsministeren afviser Danmark ikke at deltage i arbejdet med at tilvejebringe et kompromis, forudsat at alle lande, herunder Storbritannien, er indstillet på at søge frem til en tilfredsstillende løsning. Vi er imidlertid ikke parate til at acceptere en løsning, som vil beskære den fælles landbrugspolitik i et sådant omfang, at Danmarks interesser bliver alvorligt berørt.

Med hensyn til de forestående prisforhandlinger er regeringen som nævnt indstillet på, at der føres en tilbageholdende politik. En vis mindre forhøjelse i de fælles priser er der imidlertid behov for på grund af omkostningsudviklingen, og dertil kommer, at en forhøjelse af de fælles priser er en forudsætning for, at der kan ske en begrænsning af de positive monetære udligningsbeløb for Tyskland og Beneluxlandene.

De positive monetære udligningsbeløb bevirker, at der især i Tyskland fastholdes et væsentligt højere prisniveau for landbrugsvarer i forhold til de øvrige medlemslande. I forhold til Danmark er prisniveauet ca. 10 pct. højere. Det medfører konkurrenceforvridning og forstærker overskudsproduktionen.

Afvikling af de positive monetære udligningsbeløb medfører prisnedsættelse i national valuta, hvilket Tyskland hidtil ikke har villet acceptere. En forhøjelse af de fælles priser er derfor nødvendig.

I denne forbindelse vil jeg nævne etableringen af det europæiske monetære system EMSen i foråret 1979 og indførelsen af den nye valutaenhed ECUen i den fælles landbrugspolitik.

De hidtidige erfaringer har været gode, idet vi har fået større valutastabilitet i EF og har undgået en forhøjelse af de positive monetære udligningsbeløb, samtidig med at de negative monetære udligningsbeløb er blevet væsentligt reduceret.

Ud over overskudsproblemerne og de monetære problemer, som også i de kommende år vil præge diskussionen i EF, er der en række andre forhold, som jeg gerne vil omtale.

På kort sigt er det nødvendigt, at der findes en løsning på de franske og britiske modsætninger vedrørende samhandelen med færekød. En løsning må findes ved, at der vedtages en fællesmarkedsordning, der i en overgangsperiode kan tage rimeligt hensyn til de modstridende interesser med høje priser i Frankrig og lave priser i Storbritannien.

På mødet den 10. og 11. december 1979 lykkedes det rådet af landbrugsministre at nå til enighed om den såkaldte vinpakke, som igen indgår som en del af Middelhavspolitikken og aspekterne omkring EFs udvidelse, først med Grækenland pr. 1. januar 1981 og siden med Portugal og Spanien. Man har